

'Zulo' de Cala Morisca, un sorprenent amagatall.

cials han manifestat que és molt gran la dificultat per aconseguir proves amb les quals acusar els narcotraficants. La feina és, doncs, de formiga, acumular i esperar el moment més adient.

Palma

El dilluns, 25 de juliol, la policia de Palma detenia els presumptes principals membres d'una organització de narcotràfic, considerada per fonts policials com una de les quatre més importants en el comerç d'haixix i marihuana. Els detinguts eren els britànics **Goefrey Hugh Kenion**, considerat el lloctinent del *capo* de l'organització, **Howard Dennis Marks**; tots dos, junt amb la dona del darrer, **Judith Margaret Marks**, passarien a disposició judicial. Hores després, es procedia a diverses detencions a Gran Bretanya, Canadà, EUA i Tailàndia.

El cervell de la banda, Dennis Marks, era més conegut com el *Marco Polo* de la droga per la manera com introduïa la droga als EUA. Aquesta era adquirida a diferents països de l'Extrem Orient i el sistema utilitzat era una complicada xarxa d'empreses fantasmes i mitjans marítims de transport, aeris i terrestres. L'organització, creada dotze anys abans, hauria introduït diverses tones de droga, només a Europa. A Palma, se'ls tenia localitzats des de feia quatre anys, i eren seguits de prop tant per la DEA com per la policia britànica i espanyola.

Droga, serveis secrets i aristocràcia

Dies després de les detencions, certes informacions provinents de Gran Bretanya relacionaven **Howard Dennis Marks** amb **James McCann**, suposat militant de l'IRA, organització que s'hauria beneficiat de les activitats nar-

cotraficants de Marks. El fet cert és que la biografia de Dennis Marks sembla de novel·la negra. Llicenciat en Física per la Universitat d'Oxford, reclutat pel servei d'intel·ligència britànica —MI-6— per tal d'infiltrar-se a l'IRA. El juny del 1981 era jutjat a Gran Bretanya per narcotràfic, acusació de la qual sortí absolt. En el judici, Dennis Marks tragué a la llum les seves rela-

cions amb el MI-6, encara que aquest només reconegué la seva pertinença fins al 1973. La seva biografia es completa també amb les relacions mantingudes amb un obscur i estrany personatge de l'aristocràcia britànica, **Lord Moyhiham**, principal acusador de Marks, però ell també relacionat amb negocis il·lícits com el de tràfic de droga.

Mallorca, paradís del blanquejament de droga

L'enorme massa d'establiments turístics va ser una de les raons que més comptaren a l'hora de decidir a l'organització a instal·lar-se a Palma fa ja anys. Marks posseïa un nombre indeterminat d'establiments que haurien servit per blanquejar part dels importants beneficis derivats del narcotràfic.

A Portal Nous, una zona turística selecta, el lloctinent de Marks, **Hugh Kenion**, posseïa un restaurant luxós. La impossibilitat física de controlar tots els negocis haurien convertit l'illa en un refugi immillorable per a delinqüents internacionals i per al blanquejament dels diners. □

QUATRE NIVELLS D'ATENCIÓ PER DESINTOXICAR ELS DROGRAADDICTES

Desenganxar-se és car

Els centres d'atenció als drogodependents són insuficients, malgrat l'esforç que les diferents administracions estan realitzant. A Catalunya no hi ha cap comarca que no dispose, almenys, d'un centre d'atenció, on els processos de rehabilitació arriben a costar 150.000 pessetes per mes.

Eduard Company

A Catalunya el drogaaddicte disposa per a la seva desintoxicació i posterior rehabilitació d'una Xarxa d'Atenció a les Drogodependències (XAD). Perquè les funcions de la XAD puguin desenvolupar-se en perfecta coordinació, s'ha dividit el territori del Principat en cinc parts, que corresponen al municipi de Barcelona, la seva comarca, les comarques de Tarragona, les comarques de Lleida i les comarques de Girona.

El drogodependent es beneficia dels serveis de la Xarxa d'Atenció a les Drogodependències segons l'establiment de quatre nivells bàsics d'atenció. El primer nivell està format pels serveis d'Atenció Primària, Sanitària i Social.

El segon nivell ja tracta l'ajuda al drogaaddicte des d'una perspectiva més especialitzada. Formen el segon ni-

vell de serveis, els Centres d'Atenció i Seguiment (CAS), que a part de les tasques exclusivament assistencials tenen la missió de coordinar les accions que es desenvolupen en el seu sector geogràfic de referència, i que en són un total de vint-i-u; i trenta Centres de Tractament. La distribució dels serveis que s'adscriuen al segon nivell està disposada de tal forma que no hi ha cap comarca catalana que no en tingui almenys un.

El tercer nivell ja correspon a les Unitats Hospitalàries de Desintoxicació. Són els llits dels centres hospitalaris que es dediquen al procés de desintoxicació per a addictes que no puguin seguir-lo a través del normal règim d'ambulatori. Un dels altres serveis considerat de tercer nivell és aquell que aplega les comunitats terapèutiques, que s'ubiquen en llocs aïllats i on el pacient queda internat durant el temps necessari de rehabilitació. Són un to-

De la cultura al negoci

tal de cent cinquanta places distribuïdes en onze comunitats que gaudeixen d'una subvenció del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. L'últim dels serveis del tercer nivell és el que s'ofereix al Centre Dispensador de Metadona. En aquest centre es distribueix la dosi pertinent de metadona i es realitzen determinacions de drogues en l'orina als usuaris inclosos en programes de manteniment amb metadona.

El cost d'un tractament

Per acabar, hi ha els serveis de quart nivell, que són un seguit de serveis especialitzats en la reinserció social del malalt drogodependent, com ara els tallers, pre-tallers, centres d'activitat, pisos protegits, etc. es complementen amb altres recursos de reinserció que no estan específicament dissenyats per als drogaaddictes, però que també ajuden eficaçment en les tasques de reinserció.

El procés de rehabilitació d'un toxicòman depèn de la durada i complicació d'addicció del malalt. Normalment, però, oscil·la entre vuit i dotze mesos d'estada en una Comunitat Terapèutica i dos o quatre mesos d'assistència en règim d'internat en un pis. En els casos en què els serveis s'efectuen en centres de finançament mixt —subvencionats pel Departament de Sanitat i Seguretat Social—, el que ha de pagar el drogodependent són des de res fins a seixanta mil pessetes per més, segons la seva situació social, laboral i econòmica.

Si la rehabilitació detallada es duu a terme en un centre privat, el cost ascendeix a unes cent cinquanta mil pessetes per més. La resta del tractament, com visites al psicòleg o reunions periòdiques d'ex-addictes, hauran de cobrir-se amb tres o quatre mil pessetes per sessió les primeres, i de forma gratuïta les últimes. □

Els centres d'atenció als drogodependents continuen sent insuficients.

Va començar amb poemes i cançons, amb assajos de molta volada i noms i cognoms, fotografies en technicolor dels que aconsellaven viure, si més no una vegada, l'«experiència». De tot plegat n'han quedat milers de vides arruïnades, un trastorn cultural important i un gran negoci. La multinacional del segle.

Ramon Aymerich

Les «portes de la percepció» no es van obrir per a ningú. Però, si més no, la promesa tenia un què. Un pòsit cultural i utòpic del qual anaven mancats els caramels de grifa que s'empassaven legionaris decrepits i xaves de mirada emboirada. Ningú no podia imaginar aleshores que la festa acabaria amb una orgia de xeringues. Ni que les celebritats del *rock* implicades en el consum d'al·lucinògens serien desplaçades —als mitjans de comunicació— per altres *rock-stars* com Gaetano Badalamenti o la gent del Càrtel de Medellín.

De justificacions, n'hi havia a cabassos. La paperassa criminològica heretada de la Ley de Vagos y Maleantes —allò d'«el consumo de estupefacientes conlleva la delincuencia»— s'estavellava contra un mur de complaences. La *xocolata* corria a dojo als barris populars. Més d'un assajava plantacions de marihuana al pati. Els de casa bona ja havien viatjat —amb àcid o amb *ferry*— a les Illes. Algun espavilat descobria la cocaïna i el més avantatjat s'enfonsava en l'heroïna.

Per als que presumien d'una volada més alta, n'hi havia prou de saber que la gent de la *beat generation* havien elaborat els seus pamflets literaris amb el porró de bourbon en una mà i el cigaret de marihuana a l'altra. O que els

Als organitzadors del negoci de l'heroïna se'ls anà la mà en l'afer.

opiacis havien seduït les primeres avantguardes artístiques europees i que els al·lucinògens eren presents a determinada literatura —de Huxley a Lowry o Burroughs— que desembocava en el riu de la poètica *rock*. Per als racionalistes, quedava el record d'un benintencionat Jean Paul Sartre, que passà un parell de setmanes al llit després d'haver-se injectat —amb intencions més que res analítiques— una dosi de mescalina.

El somni s'ha acabat

No està clar si va ser el canvi de dècada, la crisi o el desencís. O les lleis del mercat i la lògica de l'estat en felicitat conjunció. Però en tot cas, un nou ordre internacional de la droga s'imposà ben aviat. La marihuana i la *xocolata* començaren a escassejar: no estava clar que fossin addictives i a més la gent posava cara d'imbècil felicitat quan anava *carregada*. Allò que es portava eren les drogues ràpides. La cocaïna com a via ràpida d'èxit social. L'heroïna com a via ràpida cap al suïcidi. «He vist les millors ments de la meva generació destruïdes per la follia, famolenques histèriques nues, arrosse-